

EEN BEEÿJE MAGIE

Vijf mensen waren veel te veel, die pasten samen niet in een kledingkast.

‘Waarom wilden we ook alweer vanuit hier gaan boekdwalen?’ vroeg Matilda. Haar gezicht werd ongemakkelijk platgedrukt tegen de schouder van haar opa.

‘Zoals je weet,’ antwoordde hij, ‘hoeven we *technisch gezien* niet vanuit een kledingkast te gaan boekdwalen, maar het voegt wel iets toe aan de sfeer, vind je niet?’ Al klonk hij een stuk minder zeker van zichzelf dan toen hij dit idee een halfuur geleden voorstelde.

‘Ja, als je met sfeer bedoelt dat je letterlijk contact met elkaar maakt en met je neus in elkaars deodorant wordt gedrukt, dan is dat zeker geslaagd,’ zei Oskar, zijn stem gedempt door oma’s sjaal die tegelijkertijd in zijn neus kriebelde en pluisjes in zijn mond achterliet zodra hij die opendeed.

‘Ik durf te wedden dat Peter, Edmund, Susan en Lucy Pevensie hier nooit last van hadden toen ze naar Narnia reisden,’ zei Matilda.

‘Klopt, maar die hoefden ook alleen maar door de kledingkast heen,’ zei haar oma. ‘Aan de ene kant erin, aan de andere kant er weer uit. Dat scheelt.’

‘Ja, ja, oké,’ gaf opa toe. ‘Het is duidelijk dat mijn poging wat meer poëzie en avontuur toe te voegen niet helemaal goed doordacht was.’ Hij schuifelde terug naar de deur en duwde hem open. Matilda, haar beste vriend Oskar, haar beide grootouders en haar moeder vielen allemaal naar buiten en snoven de kaneelgeur van de boekwinkel op.

‘Ik bedoel, dit is niet eens een kledingkast,’ klaagde Oskar. ‘Het is een voorraadkast.’

‘Echt, hoor,’ pufte opa. ‘Ik wilde het gewoon wat spannender maken. De reis naar Narnia nadoen, een beetje plezier beleven. Als we iets heel hard nodig hebben met z’n allen, is het wel een dikke portie pret. Een beetje magie.’

‘Maar dat is het al. Letterlijk,’ merkte Matilda op.

‘Mijn goede bedoelingen zijn aan jullie niet besteed,’ verzuchtte opa. ‘Zullen we het vanaf hier nog eens proberen? We hebben nog ongeveer een uur

voordat we naar de Onderbibliotheek moeten voor de Inschrijvingsplechtigheid.'

'Pap, ik denk eerlijk gezegd dat ik liever niet meega,' zei Matilda's moeder, Beatrice, zachtjes voordat ze haar gekreukte kleren gladstreek. 'Het is altijd heel druk in de winkel zo vlak voor Kerstmis, dus kunnen ze vast wel wat extra hulp gebruiken. Je weet wel...' Ze maakte de zin niet af, glimlachte vermoeid en liep Pages & Co in, de boekwinkel die eigendom was van de familie Pages en die verbonden was met het smalle huis waarin ze samen woonden. Matilda's schouders zakten omlaag.

'Ze heeft niet één keer in een boek gedwaald sinds we terug zijn uit *De kleine prinses*,' zei Matilda, al probeerde ze niet al te humeurig te klinken.

'Ik weet het, lieverd, maar probeer je geen zorgen te maken,' zei opa. 'Ik weet zeker dat ze de smaak binnenkort weer te pakken krijgt. Het is niet zo heel raar dat ze geen zin heeft. Ze heeft immers bijna twaalf jaar lang in dat verhaal gevangengezeten. Stel je eens voor hoe angstaanjagend dat geweest moet zijn.' Zoals altijd wanneer hij dacht aan zijn dochter die opgesloten had gezeten in een exemplaar van *De kleine prinses* waarmee geknoeid was, gleed er een verdrietige uitdrukking over zijn gezicht. 'Maar we

hebben haar nu weer terug, voor altijd,' ging hij verder. 'En we weten dat Enoch Krijt degene was die haar daarin heeft opgesloten, dus zal hij zo iets niet nog eens kunnen uithalen.'

'Als hij ooit wordt gevonden,' merkte Matilda op.

'Is het Amelia gelukt om meer te weten te komen over het boek waaruit hij is ontsnapt, voordat ze werd ontslagen?' vroeg Oskar.

'Amelia is niet ontslagen,' zei opa. 'Men heeft haar gevraagd om haar functie van Hoofdbibliothecaresse van de Onderbibliotheek neer te leggen zolang de situatie grondig wordt onderzocht.'

'Het kan aan mij liggen, maar dat klinkt toch best alsof ze ontslagen is,' mompelde Oskar zachtjes.

'En, om antwoord te geven op je vraag, Oskar: nee, ergerlijk genoeg niet,' zei oma. 'Ze kreeg er nauwelijks de tijd voor, want toen waren de Boekbinders al bezig de andere bibliothecarissen tegen haar op te zetten door haar vaardigheden in twijfel te trekken. Ze zochten al langer naar een reden om van haar af te komen, al vanaf het moment dat ze de baan kreeg. Dat gedoe met Krijt was een handig excuus. Die enorme stijfkoppen met

hun suffe, gewichtige naam – die ze zich nota bene zelf hebben gegeven. En maar druk doen en maar de indruk wekken dat ze met heel belangrijke zaken bezig zijn, terwijl ze alleen maar hun eigen macht en invloed aan het vergroten zijn.’ Opa legde een hand op oma’s arm en ze ademde diep in. ‘Sorry,’ zei ze. ‘Dit is niet het juiste moment ervoor, en ook niet de juiste plek.’

‘Zou ik moeten weten wie de Boekbinders zijn?’ vroeg Oskar. Matilda was er – niet voor het eerst – blij om dat hij het niet erg vond om dingen te vragen die hij niet begreep.

‘Ze zijn een stel nietsnutten!’ zei opa. ‘Een groep bibliothecarissen die aandringen op strengere regels en die willen dat de Onderbibliotheek het doen en laten van de boekdwalers beter controleert. Ze schaarden zich achter Krijt, al zullen ze zich nu wel kapot schamen nu iedereen weet dat hij een ontsnapt Bronboekpersonage was. Maar mensen glijden uit schaamte soms nog verder weg in hun haat, en ik vrees dat de felle steun voor een collega die fictief bleek de heksenjacht op Amelia alleen maar aanwakkert.’

‘Ze mogen dan nietsnutten zijn,’ zei oma, ‘maar ze weten schrikbarend veel bibliothecarissen van hun denkwijze te overtuigen. Mensen zijn bang voor de

manier waarop de Onderbibliotheek zich ontwikkelt, en angst is ook iets wat haat voedt.'

'Maken de bibliothecarissen zich dan niet druk over waar Krijt uithangt?' vroeg Oskar. 'Is het niet gevaarlijk dat hij ergens rondzwerft?'

'Ik denk dat ze aan de ene kant bezorgd zijn over wat hij van plan is en dat ze aan de andere kant het liefst alles in de doofpot zouden stoppen, zodat de andere Onderbibliotheeken er niet achter komen.'

'De andere Onderbibliotheeken?' vroeg Oskar. 'In andere landen, bedoel je?'

'Ja,' zei opa. 'In de meeste landen zijn Onderbibliotheeken, al hebben die niet allemaal een Bronbibliotheek. Maar genoeg voor nu – laten we het even niet meer hebben over de Onderbibliotheek en haar bazen en hun gekonkel. We hebben nog een lange middag voor de boeg, die waarschijnlijk nog veel slopender zal zijn dan een eeuwduurende winter die wordt veroorzaakt door een kwaadaardige koningin. Laten we wat gaan eten.'

De lunch bestond uit roerei en plakjes avocado op warme beboterde bagels. Er werd niet veel gepraat.

Opa en oma probeerden het gesprek in het begin nog wel gaande te houden, maar raakten al snel verzonken in hun eigen gedachten – er hing een vaag voorgevoel van een naderend onheil in de kamer. Het getik van messen op borden en het gebrom van de vaatwasser op de achtergrond waren een hele tijd de enige geluiden die er te horen waren.

‘Is het echt zo erg?’ vroeg Oskar nerveus, in een poging de stilte te verbreken. ‘Ik heb het gevoel dat we zo naar een begrafenis gaan.’

‘Nou, het is sowieso de begrafenis van de loopbaan van onze beste Amelia,’ bromde opa. ‘En mogelijk ook de uitvaart van de toekomst van het Britse boekdwalen zoals wij dat kennen.’

‘Dat klinkt toch behoorlijk erg,’ zei Oskar.

‘Ach, kom nou, Archie,’ zei oma. ‘Afgezien van dat wat er met Amelia gebeurt, wat ons persoonlijk raakt omdat ze onze vriendin is, is het allemaal zo dramatisch niet. Het boekdwalen zal doorgaan, de Britse Onderbibliotheek zal blijven bestaan. Dit soort dingen komen altijd in golven. Je wist allang dat er verzet zou komen tegen Amelia’s werkwijze; die ouderwetse lieden waren altijd al kwaad dat iemand met meer toekomstgerichte ideeën